

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/9/2013
Identifikačné číslo spisu:	8012200655
Dátum vydania rozhodnutia:	23.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8012200655.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: BOGI GAMES, s.r.o., Sabinovská 32, Veľký Šariš, IČO: 36 516 708, právne zastúpeného AK IURISTICO s. r. o., Štefánikova 26, Košice, proti odporcovi: Mesto Sabinov, Námestie slobody 57, Sabinov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 3162-4/2012 zo dňa 31. júla 2012, na odvolanie odporcu proti výroku o trovách konania rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/36/2012-50 zo dňa 21. novembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie odporcu o d m i e t a .
Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 2S/36/2012-50 zo dňa 21. novembra 2012 zrušil rozhodnutie odporcu č. 3162-4/2012 zo dňa 31. júla 2012 podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a vec mu vrátil na ďalšie konania a zároveň zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 406,62 €.

Proti tomuto rozsudku podal odporca včas odvolanie v časti výroku o trovách konania navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok v napadnutej časti zmenil a rozhodol tak, že navrhovateľovi sa náhrada trov konania nepriznáva. Nepovažoval za správne, aby mu táto bola priznaná, keďže tu je dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 250k ods. 1 veta tretia OSP. Poukázal na znenie ustanovenia § 250k ods. 1 veta prvá OSP, z ktorého vyplýva, že podmienkou na priznanie úplnej alebo čiastočnej náhrady trov konania je úspech navrhovateľa vo veci. Dal do pozornosti, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 8Sžo/215/2010 zo dňa 22. júna 2011 vyslovil, že „Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritorneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu.“ Napriek skutočnosti, že výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorý zrušil rozhodnutie odporcu zo dňa 31. júla 2012 pod č. 3162-4/2012, sa zhoduje s petitom navrhovateľa v opravnom prostriedku zo dňa 4. septembra 2012, považoval za dôležité zdôrazniť, že i keď navrhovateľ mal v konečnom dôsledku úspech v konaní, rozhodnutie odporcu bolo zrušené z iných právnych dôvodov ako namietal navrhovateľ vo svojom opravnom prostriedku.

Ďalej uviedol, že z dikcie ustanovenia § 250k ods. 1 veta tretia OSP vyplýva oprávnenie súdu rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa. Doplnil, že aplikácia § 250k ods. 1 vety tretej OSP ako dôvodu nepriznania náhrady trov konania inak úspešnému účastníkovi tvorí výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok, uplatňovanej pri priznávaní náhrady trov konania podľa § 250k ods. 1 OSP. Preto ustanovenie § 250k ods. 1 veta prvá je všeobecným pravidlom. Zdôraznil, že pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa sa musí prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, na pomery účastníkov, ako aj ich postoj v konaní. Taktiež poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/32/2008 zo dňa 18. februára 2009, podľa ktorého jedným z procesných predpokladov na priznanie náhrady trov konania podľa § 250k ods. 1 OSP je, aby nejestvovali dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by bránili priznaniu náhrady trov. Takéto dôvody pre nepriznanie náhrady trov úspešnému účastníkovi musia existovať v okolnostiach prípadu, ktoré majú tiež inú kvalitu, ako v sporovom konaní. Na strane neúspešného účastníka konania môže byť dôvodom na nepriznanie náhrady trov konania úspešnému účastníkovi aj okolnosť, že účastník mal síce z hľadiska žalobného petitu plný úspech, avšak vo vzťahu k žalobným dôvodom mal úspech iba čiastočný resp. žiadny (napr. ak k zrušeniu rozhodnutia orgánu verejnej správy došlo z dôvodov uvedených § 250j ods. 3 OSP). V závere odvolania uviedol, že z tejto zásady bolo potrebné vychádzať aj v prerokúvanej veci, keď žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného bolo síce súdom vyhovené, avšak z iných právnych dôvodov, ako namietal navrhovateľ.

Navrhovateľ sa k odvolaniu odporcu vyjadril podaním zo dňa 28. januára 2013, v ktorom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd odmietol odvolanie odporcu zo dňa 31. decembra 2012, alebo potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove v napadnutej časti týkajúcej sa trov konania ako vecne správny. Odvolanie odporcu nepokladal za dôvodné. Mal za to, že je to práve správny orgán, ktorý vydaním svojho rozhodnutia stavia účastníka do pozície navrhovateľa. Ďalej uviedol, že náhrada trov konania predstavuje (čiastočnú) kompenzáciu škôd spôsobených účastníkovi nezákonnosťou, ktorej sa dopustil správny orgán. Súčasne dal do pozornosti, že navrhovateľ má zákonnú povinnosť vytknúť všetky dôvody nezákonnosti (§ 250h ods. 1 OSP). Napokon však pripomenul, že podľa zákonnej úpravy práve dôvody podľa § 250j ods. 3 OSP navrhovateľ tvrdiť nemusí, keďže v týchto prípadoch súd koná z úradnej povinnosti. Zároveň zdôraznil, že dôvody nezákonnosti, pre ktoré súd prvého stupňa napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil, navrhovateľ v bode II opravného prostriedku uviedol. V závere vyjadrenia poukázal na skutočnosť, že v piatej časti OSP sa výslovne neuvádza, že by voči výroku o trovách konania bolo prípustné odvolanie (§ 246c ods. 1 veta druhá OSP). Dodal, že vo veciach, kde je prípustné odvolanie vo veci samej je pochopiteľné, že podané odvolanie sa vzťahuje aj na rozhodnutie o trovách konania, čo vyplýva zo závislosti tohto výroku, avšak opačne uvedené neplatí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal vec bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel jednomyseľne k záveru, že odvolanie odporcu smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné a preto ho bolo potrebné v zmysle ustanovenia § 218 ods. 1 písm. c/ OSP odmietnuť.

Podľa § 250j ods. 4 veta prvá a druhá OSP súd uvedie vo výroku rozsudku ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené, pričom na posúdenie prípustnosti odvolania je rozhodujúci výrok rozsudku.

Z výroku rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/36/2012-50 zo dňa 21. novembra 2012 odvolací súd zistil, že krajský súd zrušil rozhodnutie odporcu č. 3162-4/2012 zo dňa 31. júla 2012 podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ OSP.

Podľa § 246c ods. 1 veta druhá OSP je opravný prostriedok prípustný, len ak je to ustanovené v piatej časti.

Podľa § 250s veta druhá OSP je proti rozsudku súdu, ktorým zruší rozhodnutie správneho orgánu, prípustné odvolanie len z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. a/ a b/.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ OSP odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Skutočnosť, že súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie odporcu podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ OSP, má za následok, že odvolanie proti takémuto rozhodnutiu súdu podľa § 250s OSP nie je prípustné - ani do merita veci, ani voči trovám konania. Na uvedený záver nemá vplyv ani nesprávne poučenie, uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku súdu prvého stupňa, o prípustnosti odvolania v časti o náhrade trov konania, lebo takéto nesprávne poučenie nezakladá právo na jeho uplatnenie.

Rovnaký názor vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze č. k. II. ÚS 181/2011-35 zo dňa 14. septembra 2011, v ktorom s odvolaním sa na § 246c ods. 1 vetu druhú OSP uviedol, že vzhľadom na toto ustanovenie je v konaní podľa piatej časti OSP akýkoľvek opravný prostriedok (teda aj odvolanie proti výroku o náhrade trov konania) prípustný iba vtedy, keď je to v tejto časti výslovne ustanovené.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti musel Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/36/2012-50 zo dňa 21. novembra 2012 odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm. c/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250s veta druhá OSP ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a analogicky podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, keďže výsledok konania je obdobný, ako pri zastavení konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.